

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

3. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερνύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μεταφράσις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.). μεταφρ. Δουλ — ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΓΧΟΜΕΝΑ: Ο ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΕΙΣ ΑΝΑΖΗ, τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ L. de Beaumont.— ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΓΕΩΡΓΗ, ὑπὸ Γ. Σεροπούλου.

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνωστῶν ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μετὰ τῆς ἄλλης ποικίλης μυθιστορικῆς πανδαισίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτείνουμένον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλγει ἅμα καὶ διδάσκει, παριστῶν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐποψίν.

Ἀγούσης ὅσον οὖπου τῆς Δεσποίνης Μορσορώ, μετὰ τὴν βραχεῖαν παρένθεσιν τῶν ἀναγγελθέντων συντόμων μυθιστορημάτων, θέλομεν δημοσιεύσει τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγούστου Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοῶ μεταφέροντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστῃς εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περιέρχον καὶ ἐνδιαφέρουσιν τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'

Τὸ πλήρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναβιδάζονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλάται κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἰγυναῖκες αἰ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτοῦ οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστήσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἓνα περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγούστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίτων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγράψεν πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολυκόρον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Οραίαν Γαβριέλλα*, ἣτις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τὸσον ζῆφρος ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μετ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Κόμητος Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρισίοις.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γουσταῦος εἰσέχετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ Νέρα κατήρχετο τῆς ἀμάξης.

Ὁ κύριος Θειδῶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα.

Ὅτε δ' εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Νέρα ἀπέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν της, ἔρριψε τὸν πῆλόν της ἐπὶ τινος τραπέζης, ἐκάθησε ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ, προσηλώσασα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τῷ εἶπε:

— Τί; μήπως εἶσαι δυσηρεστημένος;

— Ναι, διότι δὲν με ἀγαπᾶς, Νέρα.

— Μπᾶ! αὐτὸ ἐσκέπετσο ὅλην τὴν ἡμέραν;... Ἄ! ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐπεσκέφθης τὸν Τακονιέρον καὶ τὴν σύζυγόν του, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισες νὰ παραπονήσῃς καὶ πάλιν... Ἄλλὰ τί νὰ σοι εἰπῶ, φίλε μου, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἡ εὐτυχία, συνίσταται εἰς ἄλλα πράγματα τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν παραδέχομαι... Λόγου χάριν, ἡ σύζυγος τοῦ Τακονιέρου, τὴν ὁποίαν ἅμα τις ἰδῆ, θὰ τὴν ἐκλάβῃ διὰ τροφὸν ἢ διὰ μαγειρίσσαν, νομίζει ὅτι ἡ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπιδιορθώθῃ μόνη τὰ ἀσπρόροχα της, νὰ κτενίξῃ τὰ τέκνα της καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ πλύνῃ τὰ σπάργανα ἢ τὰς παροψίδας... Καὶ ὁ Τακονιέρος παραδέχεται τὰς ἰδέας της καὶ χαίρει μάλιστα βλέπων τὴν σύζυγόν του ἀσχολουμένην εἰς τοιαῦτα πράγματα... Δι' ἐμὲ ὅμως καὶ δι' ἐσὲ τὸ πρᾶγμα διαφέρει: ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεων, περιπάτων, καὶ, τέλος πάντων, πολλῶν ἄλλων... Τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, βλέπων με ἐνδεδυμένην πολυτελῶς εἰς τοὺς χορούς, ἢ εἰς τὰ θέατρα;... Θὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι ἡ σύζυγος ἐνὸς καλλιτέχου καὶ θὰ ἐπαινέσῃ τὸν σύζυγόν μου. Φαντάσου ὁποῖα τιμὴ, ὁποῖα ἀξιοπρέπεια!... Καὶ ἔπειτα γίνεται γνωστὸν καὶ τὸ ὄνομά σου... Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ τέχνη πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶνε ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ γίνεται γνωστὴ ὑπὸ διαφόρους μορφάς!... Καὶ ἔπειτα τί τὰ θέλεις τὰ ἀριστουργήματα, ἀφοῦ δὲν ἔχεις χρήματα;... Τὸ κατ' ἐμὲ, σὲ συμβουλεύω ν' ἀρχίσῃς νὰ ἐργάζεσαι, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ ν' ἀφήσῃς κατὰ μέρος τ' ἀριστουργήματα: ἐνθυμεῖσαι πόσον εὐτυχεῖς ἤμεθα τότε; Ἐκέρδιζες τόσα χρήματα, ἐνῶ τώρα δὲν κερδίζεις τίποτε, καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆλθε καὶ ἡ διχόνοια εἰς τὴν οἰκίαν μας... Ἀρχίσει λοιπὸν νὰ ἐργάζεσαι, ὅπως καὶ πρότερον, ἔχων ἐμὲ ὡς ὑπόδειγμα... Ἡ τέχνη εἶμ' ἐγὼ, φίλε μου! Ὁ Θεός, πλά-

σας ἐμὲ, ἠθέλησε νὰ ρίψῃ εἰς τὴν γῆν ἐν ἀριστουργήματι τῶν χειρῶν του!

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐστήριξεν ἐπιχαρίτως ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ συζύγου της.

— Μετενόησες λοιπὸν; ἠρώτησεν.

— Θὰ σε ὑπακούσω... ἐψιθύρισεν ὁ Θειδῶ.

— Αὐριον θὰ πωλήσῃς τὴν εἰκόνα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ κύριος Σολδερίνης... Δι' αὐτῆς θὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ χρήματα καὶ τότε πλέον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς!... Ἀλήθεια! ἤξευρες, Γουσταῦε; ἔχω ἀνάγκην τεσσάρων χιλιάδων φράγκων.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν σύζυγόν της, ἐνῶ οὕτως προσεπάθει νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν της.

— Ἄν ἤξευρες πόσην ἀνάγκην ἔχω δι' αὐτὰς τὰς τέσσαρας χιλιάδας! ἐπανελάβην ἡ Νέρα.

— Ἄν ἤξευρες πόσην ἀνάγκην ἔχω καὶ ἐγὼ τῆς ἀγάπης σου, ἐψιθύρισεν ὁ Γουσταῦος.

Τὴν ἐπαύριον ἐπωλήθη ἡ περιφέρημος εἰκὼν.

Ἡ Νέρα καὶ ὁ σύζυγός της ἀνεχώρησαν πάραυτα διὰ Φοντενεβλώ, ὁπόθεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανῆλθον πλήρεις ἔρωτος καὶ παιδρότητας.

Ἡ Νέρα εὐχαρίστως εἶδε διανοίγουσαν ἐνώπιόν της τὴν νέαν ταύτην φάσιν τοῦ βίου της: ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη εἶχε δαπανήσει ἀφθονον χρῆμα διὰ τὰς ματαίας της ἐπιδείξεις, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀκατασχέτου πάθους της. Ἐπῆλθεν ἡ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἐκοῦσα ἀκουσα ἐσταμάτησεν. Ἄλλ' ὅτε ἠνύνησε πλέον ὅτι ὁ Γουσταῦος ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ἐργασίαν του, ἠσθάνθη τὴν κερδίαν της πάλλουςαν ἐκ χάραξ καὶ ἔλαβε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ καταστῇ ἡ Δακιδᾶ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου της. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἄς το ὁμολογήσωμεν, εἶχεν ἀκατανόητα θέληγητρα διὰ τὸν δυστυχῆ καλλιτέχνην... Ἐν τούτοις ὁ Γουσταῦος ἐβράζετο ἀδιακόπως καὶ ἐκέρδιζεν ἀφθονα χρήματα: δὲν ἐφρόντιζε πλέον περὶ τῆς τέχνης, ἀλλὰ περὶ τῶν χρημάτων.

Τὴν ἐσπέραν ἡ Νέρα ἐξεκένου τὰ θυλά-

κία τοῦ Γουσταύου καὶ τὴν ἐπαύριον ὠδήγει αὐτόν, ὡς πρόβατον, εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

— "Ε! κάμε κάτι τι, τῷ ἔλεγεν.

— Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκω πλέον τίποτε, ἀπάντα ἐνίοτε ὁ ἀτυχῆς καλλιτέχνης.

— Μπᾶ! τώρα θὰ ἰδῆς!

Καὶ προσεκάλει ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τὴν Ἀιδάν, ἔθετεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς μέγα τι κάτοπτρον καὶ ἤρχιζε κενεῖζουσα τὴν μακρὰν καὶ πλουσίαν κόμην της.

— Ἰδοὺ! τί ὠραία ἔμπνευσις! τῷ ἔλεγε: θὰ ζωγραφίσῃς μίαν μαύρην Ἀφρικανίδα, ἐν κάτοπτρον καὶ μίαν γυναῖκα ἐξαισίας καλλονῆς.

Καὶ ὁ ἀτυχῆς Γουσταῦος ὑπήκουε.

Τοιαύτη ἀένναος καὶ ἐπίμοχθος ἐργασία ἦτο ἐπόμενον νὰ βλάβῃ τὴν υγείαν τοῦ Γουσταύου, ἐνῶ συγχρόνως ἡ ζηλοτυπία ἤρξατο νὰ κατατρώγῃ τὰ στήθη του.

— Μείνε μαζή μου, ἔλεγε συχνάκις πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτε αὐτὴ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἡ ἀπουσία σου μὲ στενοχωρεῖ πολὺ, θέλω νὰ σ' ἔχω πλησίον μου...

— Μὴ πως νομίζεις ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ σε ἀφήσω, τῷ ἔλεγεν ἡ Νέρα. "Ἔσο ἡσυχος" εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι ἰδιότροπος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι φιλάρεσκος... "Ὅ, τι σὲ δυσαρρστέϊ πρέπει νὰ μοί το λέγῃς ἐλευθέρως.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνω τύραννος;

— "Ὅχι... σὺ το λέγεις..

— "Ἀχ! ἔχεις καρδίαν σκληρὰν! δὲν ἀγαπᾷς τίποτε!

— Περιέργον! θέλεις λοιπὸν ν' ἀγαπᾷ ὄλον τὸν κόσμον;

— "Ὅχι... ἀλλὰ μὲ κάμνεις καὶ ὑποφέρω ἀδίκως...

— Εἶσαι τρελός!

Καὶ ἡ Νέρα ἠσπάζετο τὸν σύζυγόν της, καὶ τὸ φίλημα τοῦτο εἶχε τσαούτην ἰσχύν, ὥστε μετέβαλλε τὸν πρῶν καλλιτέχνην εἰς ἀπλοῦν ἐργάτην...

Κ'

Τὸ ἐνθύμιον.

Ἡ Αὐγουστίνη κατῴκει ἤδη μόνη.

Εἶχεν ὑπολογίσει ὅτι θὰ ἐξώδευεν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων διὰ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἐξώδευσε τεσσαράκοντα. Ἀπέμειναν λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς περιουσίας της ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδες φράγκων καθαρὰι, διὰ τοῦ τόκου τῶν ὀπιῶν ἐδύνατο νὰ ζήσῃ ἀνέτως.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Αὐγουστίνη, ἐνῶ ἔγραφεν ἐπιστολάς τινας, εἶδε τὴν θαλαμηπόλον της εἰσελθοῦσαν καὶ ἐγχειρίζουσαν αὐτῇ ἐν ἐπισκεπτῆριον.

— Δὲν δέχομαι κανένα, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἐπισκεπτῆριον.

— Ἡ κυρία θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τη εἶπω ὅτι τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦτο εἶνε τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ...

Ἡ Αὐγουστίνη ἀφῆκε τὸν κάλαμον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— "Ἄς εἰσέλθῃ! εἶπεν ἀμέσως πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της.

Ὁ πρίγκηψ εἰσῆλθε καὶ ἔθλιψε περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς Αὐγουστίνης.

— "Ε! πῶς μ' εὐρίσκετε τώρα; ἠρώτησεν αὐτόν ἡ Αὐγουστίνη.

— Πολὺ περισσότερον θελκτικὴν ἀφ' ὅσον σὰς ἐγνώρισα ἄλλοτε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

— Καὶ εἰμπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν;

— Καὶ διατί ὄχι; Διότι τώρα εἶσθε ἐλευθέραι.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ πετῶ, ὡς τὰ πτηνὰ, ὑπέλαβεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Καὶ ποῦ;

— Παντοῦ.

— "Ἄ! εἶνε πάρα πολὺ.

— "Ὅχι δὰ!... Ὅθ περιηγηθῶ τὴν Ἰταλίαν καὶ τινὰς πόλεις τῆς Γερμανίας, ἡ μᾶλλον ἐκεῖνας τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐξαιρετικῶς ἐπροίκισε διὰ τῶν ἀριστουρημάτων τῆς σοφίας του.

— "Ἔστο! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι τὰ ταξείδια ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου; Σὰς βεβαιῶ ὅτι τὸ ὄνειρόν μου ὑπῆρξε πάντοτε νὰ ἴδω γυναῖκά τινα, δοκιμάσασαν πολλὰς δυστυχίας καὶ αἰσθανομένην ἀκούσας δυ-

νάμεις ὅπως δοκιμάσῃ καὶ ἄλλας πολλὰς, νὰ τείνῃ πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά της καὶ νὰ μοι εἶπῃ: «Αἰσθάνομαι ἤδη μεγίστην ἀπογοήτευσιν, διότι τὸ ψεῦδος κυριεύει ὄλους ἐν γένει τοὺς ἀνδρας καὶ ὁ ἐγωῖσμός τὰς γυναῖκας» ἀντὶ νὰ ζῶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἐλθε νὰ ζήσωμεν μαζή... καὶ νὰ μὴ χω-

ρισθῶμεν ποτε πλέον... Δὲν θὰ ἐνώσῃ τὰς καρδίας μας ἡ φιλία, διότι αὐτὴ εἶνε αἰσθημα πολὺ ἀνώτερον τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἤδη ἀμοιβαίως αἰσθανόμεθα, ἀλλ' οὔτε τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ὅποτον ὁ κόσμος ὀνομάζει ἔρωτα, ἀλλ' ἡ ἀγνὴ καὶ ἄδολος ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ πλήρης ἐμπιστοσύνη...»

Ναι! Τοιαῦτά τινα ἐφαντάσθη πολλὰκις ὅτι θὰ μοι ἔλεγεν ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ τοῦλάχιστον, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ ἐλάμβανε μικρὸν φύλλον χάρτου καὶ θὰ ἔγραφεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς δύο ταύτας λέξεις: *lubi mnia*.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας.

— Ἀλλὰ τί σημαίνουν αἱ λέξεις αὐται; ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— "Ἄν σὰς τὰς ἐξηγήσω, θὰ χάσουν τὴν δυνάμιν των... Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ αὐταὶ αἱ δύο λέξεις *lubi mnia* ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὠτά μου καὶ προσβάλλουσι τὴν ὄρασίν μου ἂν δὲ προφερθῶσιν ὑπὸ τῶν χειλέων σὰς ἡ γραφῶσιν ὑπὸ τῆς χειρός σὰς, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τότε θὰ ἐξασκεῖτε ἐπ' ἐμοῦ ἀκατανόητον ἐπιρροὴν καὶ ἀπὸ ὑμᾶς καὶ μόνην θὰ ἐξαρετᾶται νὰ ζήσω ἢ ν' ἀποθάνω... Σὰς ὠμολόγησα ἅπαξ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐπαναλάβω πλέον... Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, ἀλλάσων αἰφνης τόνον φωνῆς, κατὰ τί δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Νὰ ἔλθετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ Νέρα θέλει νὰ ἴδῃ ἀπόψε τὸ μελοδραμα καὶ πρέπει νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

"Ὅτε δὲ ὁ πρίγκηψ ἀνεχώρησεν, ἡ Αὐγουστίνη διεφύλαξεν, ὡς ἐνθύμιον, τὸν χάρ-

την, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος εἶχε γράψῃ τὰς δύο ἐκεῖνας λέξεις, αἰτινες ἴσως θὰ τη ἐχρησίμευον εἰς τὸν μέλλον.

Ἡ Αὐγουστίνη ἤθελε νὰ περιηγηθῇ τὴν Σουηδίαν καὶ συνεφώνησε πρὸς τοῦτο μετὰ τῆς πριγκηπέσσης Βαρβάρας καὶ τῆς κυρίας Λαμπανῶφ ἠρώτησε δὲ καὶ τὴν Νέραν ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ταξείδιον τοῦτο.

Ἡ σύζυγος τοῦ καλλιτέχνου ἀπήντησε καταφατικῶς, κατ' αὐτὴν δ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὠμίλησεν εἰς τὸν σύζυγόν της περὶ τοῦ μελετωμένου τοῦτου ταξιδίου. Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γουσταύου, ἡ Νέρα ἐπώλησεν εἰκόνα τινὰ τοῦ συζύγου της, μόλις πρὸ ὀλίγου περατωθεῖσαν, καὶ ἔτρεξεν ὅπως προμηθευθῇ τὰ διὰ τὸ ταξείδιόν της τοῦτο ἀναγκαῖα.

"Ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ Θειδῶ, ἠρώτησε περὶ τῆς εἰκόνας του.

— Μπᾶ! εἶπεν ἀταράχως ἡ Νέρα, εἶχον ἀνάγκην χρημάτων καὶ τὴν ἐπώλησα.

— Καὶ ἐτόλμησες...

— Ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου. Θέλεις ν' ἀρχίσωμεν πάλιν τὰς αὐτὰς σκηνας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχομεν... Ἄ! νὰ σου εἰπῶ, αὐτὴν τὴν ζῶν ἐγὼ δὲν τὴν ὑποφέρω... Ἄν θέλῃς νὰ κάμῃς ἀριστουργήματα, ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι φεύγω...

— Ἄ! ἐνόησα, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, δὲν εἰμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς τὴν περιορισμένην ζῶν, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ ἐντιμότερα...

Ἀγαπᾷς τοὺς θεοῦβους καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ δὲν θέλεις νὰ με ἀφήσῃς νὰ ἐργασθῶ διὰ ν' ἀποθανάτισω τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ δοξασθῆς καὶ σύ.

— Καλέ, τί ψάλλεις; εἶπεν ἡ Νέρα ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον εἰς ἕξ ἡμέρας καὶ ὁ Ρουβὲν ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἡμερῶν κατῴρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν *Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου*...

— Αὐτὰ ὅλα εἶνε τυχερὰ! εἶπεν ὁ Γουσταῦος. Ἡ Δαλιδὰ ἔκοψε τὴν κόμην τοῦ Σαμψῶν... καὶ ἡ Φορναρίνα ἠγάπησε τὸν Ραφαήλ...

— Ἄλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν παρεπονήθη.

— Ἀδιάφορον!... ἀμφοτέρω ὁμοῦς ἀπέθανον ὁ μὲν ὑπὸ τὰ ἐρεπίτια ἐνὸς ναοῦ, ὁ δὲ ἀπέναντι τοῦ ἡμιτελοῦς ἀριστουργήματός του... Ἀπέθανον ἐνδόξως, ὅπως ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ... Δὲν θέλω ὁμοῦς ν' ἀφήσῃς κενὸν εἰς τὴν καρδίαν μου, θέλω νὰ ἦμαι βέβαιος ὅτι μὲ ἀγαπᾷς... Πρέπει νὰ ἤξεύρῃς ὅτι ὅταν μοὶ ὀμιλῆς μὲ τὸ μεδίδιαμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ ἀφοπλιζεῖς, ἡ μᾶλλον μὲ καθιστᾷς νευρὸσπαστον... Ὅταν σὲ βλέπω ὑπὲρ τὸ δέον περιποιητικὴν, μαντεύω ὅτι κάτι τι δυσᾶρεστον συμβαίνει, ὅτι κάτι τι ἔχεις νὰ πληρώσῃς... Τοῦλάχιστον, ἂν με ἠγάπας ὅσον ἀγαπᾷς τὰ τραπεζογραμμάτια, τὰ ὁποῖα σοὶ δίδω...

— Ἀλλὰ, φίλε μου, ὁ Ἄνδρέας Δὲ Σάρτος ἔκλεπτε διὰ νὰ δίδῃ εἰς τὴν σύζυγόν του!...

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἡ Νέρα ἐξῆλθε,

μὴ θέλουσα ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συζύγου της.

Ὁ δὲ Γουσταῦος ἐρρίφθη ὡς κεραυνό- πληκτος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΛΦΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ κίνησίς του ὑπῆρξε τόσον ταχεῖα, ὥστε ἡ ὑπὸ τοῦ τυφεκίου ἐξακοντισθεῖσα σφαῖρα ἐπληξε τὸ προσευχητήριον καὶ ἐβυθίσθη ἐν αὐτῷ· ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Βουσύ κατέρριψε καλλιτεχνικὸν ἐρμάριον τῆς ἐποχῆς τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ ἐτελειοποίησε τὸ ὄχυρώματός του.

Ἡ Ἄρτεμις ἔμενε κεκρυμμένη ὀπισθεν τοῦ τελευταίου ἐκείνου ἐπίπλου, ἐννοῦσα δ' ὅτι, διὰ μόνων τῶν προσευχῶν της, ἠδύνατο νὰ συνδράμῃ τὸν Βουσύ, προσηύχετο. Οὗτος ἔριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, ἔπειτα ἐπὶ τῶν προσβαλλόντων αὐτὸν καί, τέλος, ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ὄχυρώματός του.

— Ἐμπρός τώρα, εἶπε· πλὴν προσέξατε, διότι τὸ ξίφος μου κεντᾷ.

Οἱ δολοφόνοι, ἐξωθούμενοι ὑπὸ τοῦ Μονσορώ, ἐκινήθησαν πρὸς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον περιέμενεν αὐτοὺς συνεσπειρωμένον καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπιθηροβολούντας· εἰς μάστιγα αὐτῶν ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως μετατοπίσῃ τὸ προσευχητήριον, ἀλλὰ, πρὶν ἢ χεῖρ του ἐγγίσῃ τὸ ἐπίπλον, τὸ ξίφος τοῦ Βουσύ, εἰσδύσαν διὰ τινος χάσματος τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ ὤμου.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἐξέπεμψε κραυγὴν καὶ ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ παραθύρου.

Ὁ Βουσύ ἤκουσε τότε βήματα ταχεὰ πρὸς τὸν διάδρομον καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐτέθη μεταξύ δύο πυρῶν, ἐπομένως ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ὅπως σύρῃ τοὺς μοχλοὺς αὐτῆς· πρὶν ἢ ὅμως τὴν ἐγγίσει, ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ νεανίας ὑπεχώρησεν, ὅπως ἀμνηθῆ κατὰ τε τῶν παλαιῶν καὶ κατὰ τῶν νέων ἐχθρῶν του.

Ἀλλὰ δύο ἄνδρες εἰσώρμησαν διὰ τῆς θύρας.

— Ἄ! φίλτατε κύριε, ἀνέκραξε λίαν γνωστὴ φωνή, ἤλθομεν ἐγκαίρως;

— Ὁ Ρεμῆ! εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ ἐγὼ! ἐκραξε δευτέρα φωνή· φαίνεται, ὅτι ἐνταῦθα δολοφονοῦσιν!

Ὁ Βουσύ ἀνεγνώρισεν ἐπίσης τὴν δευτέραν ταύτην φωνὴν καὶ ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς:

— Ὁ Σαὶν-Λύκ! εἶπεν.

— Ἐγὼ αὐτός.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, τώρα πιστεύω, φίλτατε κύριε δὲ Μονσορώ, ὅτι θὰ πράξητε καλῶς ν' ἀφήσητε ἡμᾶς νὰ διαβῶμεν, ἀλλως θὰ πατήσωμεν ἐπὶ τῶν πτωμάτων σας.

— Τρεῖς ἄνδρες ἐδῶ! ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ.

Παραχρῆμα δὲ τρεῖς ἕτεροι ἄνδρες διεσκέλισαν τὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου.

— Ἄλλ' εἶναι ὀλόκληρος στρατιά! εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Θεέ μου καὶ Κύριε, προστάτευσον αὐτόν, ἔλεγεν ἡ Ἄρτεμις, προσευχομένη.

— Αἰσχρὰ! ἀνεκραύγασεν ὁ Μονσορώ καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῆς.

Ὁ Βουσύ εἶδε τὸ κίνημά του, ταχὺς δ' ὡς τίγρις, ὑπερεπήδησε τὸ ὄχυρώμα καὶ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἤγγισε τὸν Μονσορώ· πλὴν ἡ μεταξύ αὐτῶν ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ὥστε ὁ Βουσύ προὔξενησεν αὐτῷ ἀπλὴν ἀμυχήν.

Πέντε ἢ ἕξι ἄνδρες ὤρμησαν ταῦτοχρόνως κατὰ τοῦ Βουσύ.

Εἰς τούτων ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ Σαὶν-Λύκ.

— Ἐμπρός! ἐκραξεν ὁ Ρεμῆ.

— Ὅχι ἐμπρός, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, Ρεμῆ, λάβε καὶ ἀποκόμισον τὴν Ἀρτέμιδα.

Ὁ Μονσορώ ἐβρυχήθη καὶ ἤρπασε πιστόλιον ἀπὸ τῶν χειρῶν τινὸς τῶν νεωστὶ προσδραμόντων.

Ὁ Ρεμῆ ἐδίσταζεν.

— Ἀλλ' ὑμεῖς; εἶπε.

— Λάβε τὴν! λάβε τὴν! ἐφώνησεν ὁ Βουσύ. Σοὶ τὴν ἐμπιστεύομαι.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπετραύλισεν ἡ Ἄρτεμις, βοήθησον αὐτόν.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Ποτέ ὄχι, δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψω.

Ὁ Ρεμῆ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Βουσύ! ἐφώνησεν ἡ Ἄρτεμις, Βουσύ, βοήθειαν.

Ἡ δυστυχὴς ἦτο ἐκτὸς ἑαυτῆς καὶ δὲν διέκρινε μεταξύ φίλων καὶ ἐχθρῶν.

— Ὑπαγε, ὕπαγε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ ἔλθω μαζί σου.

— Ναί, ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ, θὰ ὑπάγεις μαζί της, τὸ ἐλπίζω.

Ὁ Βουσύ εἶδε τὸν Ρεμῆ κλονούμενον, εἶτα δὲ πίπτοντα καὶ συμπαρασύροντα τὴν Ἀρτέμιδα ἐν τῇ πτώσει του.

Ὁ Βουσύ ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐστράφη.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Ρεμῆ· ἡ σφαῖρα ἐπληξεν ἐμέ, ἀλλ' αὐτὴ ἐσώθη.

Τρεῖς ἄνδρες ἐπέτεθησαν κατὰ τοῦ Βουσύ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐστράφη, ἀλλ' ὁ Σαὶν-Λύκ ὤρμησε μεταξύ τοῦ Βουσύ καὶ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος του καὶ δύο ἕτεροι ὑπεχώρησαν.

— Σαὶν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσύ, Σαὶν-Λύκ, σ' ἐξορκίζω ἐν ὀνόματι ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς, νὰ σώσῃς τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ἀλλὰ σὺ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀνὴρ.

Ὁ Σαὶν-Λύκ ὤρμησε πρὸς τὴν ἡδὴ γονυπετῆ Ἀρτέμιδα, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐγένετο μετ' αὐτῆς ἀφαντος διὰ τῆς θύρας.

— Τρέξατε ἐδῶ, ἐκραύγασεν ὁ Μονσορώ, τρέξατε ὅσοι εἴσθε εἰς τὴν κλίμακα.

— Ἄ! κακοῦργε! ἐκραύγασεν ὁ Βουσύ. Ἄ! ἀνάνδρε!

Ὁ Μονσορώ ἀπεσύρθη ὀπισθεν τῶν ἀνδρῶν του.

Ὁ Βουσύ, διὰ δύο ξιφισμῶν, ἔσχισε μίαν κεφαλὴν καὶ διετρύπησεν ἄν στήθος.

— Καθαρίζεται ὁ τόπος, εἶπε καὶ ἐπέστρεψεν ὀπισθεν τοῦ ὄχυρώματός του.

— Φύγετε, κύριέ μου, φύγετε! ἐψιθύρισεν ὁ Ρεμῆ.

— Ἐγὼ νὰ φύγω... ἐνώπιον δολοφόνων;

Εἶτα δὲ κλίνας πρὸς τὸν ἰατρόν:

— Πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Ἄρτεμις, τῷ εἶπεν· ἀλλὰ σὺ τί ἔχεις;

— Φυλάχθητε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, φυλάχθητε!

Πραγματικῶς, τέσσαρες ἄνδρες εἶχον εἰσορμήσει διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Βουσύ εἶχε τεθῆ μεταξύ δύο στρατιῶν.

Πλὴν μία μόνη σκέψις κατεῖχεν αὐτόν.

— Καὶ ἡ Ἄρτεμις! ἐκραξεν, ἡ Ἄρτεμις!

Χωρὶς ὅμως ν' ἀπολέσῃ χρόνον, ὤρμησε κατὰ τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων, προσβληθέντων αἰφνιδίως, δύο ἔπεσον, εἰς νεκρὸς καὶ ἕτερος τετραυματισμένος.

Ἄλλ' ὁ Μονσορώ προὔχωρει, ἐπομένως ὁ Βουσύ ὑπεχώρησε καὶ εὗρεθῆ ἐντὸς τοῦ ὄχυρώματός του.

— Σύρατε τοὺς μοχλοὺς, ἐφώνησεν ὁ Μονσορώ, τὸν κρατοῦμεν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Ρεμῆ, καταβαλὼν ἐσχάτην προσπάθειαν, ἐσύρθη μέχρις τοῦ Βουσύ καὶ προσέθετο τὸ σῶμά του εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ὄχυρώματος.

Βραχεῖα διακοπὴ ἐπηκολούθησεν.

Ὁ Βουσύ μὲ τὰς κνήμας κεκλιμένας, μὲ τὸ σῶμα ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ μὲ τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του εἰς φύλαξιν, ἔφερε ταχεῶς περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα.

Ἐπτὰ ἄνδρες ἐκειντο ἐκτάδην καὶ ἐννεὰ ἔμενον ὀρθοί. Ὁ Βουσύ ἠρίθμησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός του.

Βλέπων ὅμως ἐπτὰ ξίφη ἀπαστράπτοντα, ἀκούων τὸν Μονσορώ ἐνθαρρύνοντα τοὺς ἄνδρας του καὶ αἰσθανόμενος τοὺς πόδας του κολυμβῶντας εἰς τὸ αἷμα, ὁ ἄνδρετος, ὅστις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὸν φόβον, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου ἐγειρομένην ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου καὶ καλοῦσαν αὐτόν, διὰ τοῦ θλιβεροῦ μειδιάματός της.

— Ἐκ τῶν ἐννεὰ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἔστω, θὰ φονεύσω εἰσέτι πέντε, ἀλλ' οἱ λοιποὶ τέσσαρες θὰ με φονεύσωσι. Μοὶ ὑπολείπονται ἔτι δυνάμεις δι' ἀγῶνα δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας· ἐμπρός! ἐντὸς τῶν δέκα τούτων λεπτῶν, ἄς πράξωμεν ὅ,τι οὐδεὶς ἕτερος ἀνὴρ ἔπραξε ποτέ.

Ἀποσπᾶσας δὲ τὸν μανδύαν του, περιτύλιξε τὸν ἀριστερὸν βραχίονά του ἐν εἰδει ἀσπίδος καὶ ἐπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ὡς ἐὰν ἐθεώρει ἀνάξιον τῆς φήμης του νὰ μάχεται ὀπισθεν ὄχυρώματος.

Ἐκεῖ εἶδε χάος, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ ξίφος του ἐβυθίσθη ὡς ἐχιθὼν ἐν τῇ φωλεᾷ της, τρεῖς διέκρινε φῶς καὶ ὤθησε πρὸς αὐτὸ τὸ ξίφος του, τρεῖς ἤκουσε σχιζομένους δερματίνους ἐπενδύτας ἢ τελαμῶνας ξιφῶν

καὶ τρεῖς θερμὸν αἷμα ἔρρευσε μέχρι τῆς χειρὸς του διὰ τῆς ἔντομης τοῦ ξίφους του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εἶχεν ἀποκρούσει, διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, εἰκοσι κτυπήματα.

Ὁ μανδύας του ἦτο διάτρητος.

Ἡ τακτικὴ τῶν δολοφόνων, ἰδόντων δύο ἀνδρας πεσόντας καὶ ἓνα ὑποχωρήσαντα, μετεβλήθη τινὲς μὲν αὐτῶν ἐπέτεθον κατ' αὐτοῦ διὰ τῶν κοπάνων τῶν μουσκέτων, ἄλλοι δ' ἐξεκένωσαν κατ' αὐτοῦ τὰ πιστόλια των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον εἰσέτι μεταχειρισθῆ καὶ τῶν ὁποίων ὁ Βουσοῦ εἶχε τὴν δεξιότητα ν' ἀποφύγη τὰς σφαίρας, ὅτε μὲν κλίνων πλαγίως, ὅτε δὲ κύπτων ἔν τῇ ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ, ὁ ἀνθρωπος ἐπολλαπλασιάζετο, διότι οὐ μόνον ἐβλεπεν, ἤκουε καὶ ἔπραττεν, ἀλλ' ἐπίσης ἐμάντευε τὰς μάλλον ἀκαριαίας καὶ κρυφίας σκέψεις τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ Βουσοῦ, ἐπὶ τέλους, διετέλει ἐν τινὶ ἐκείνων τῶν στιγμῶν, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἀνθρωπινὸν πλάσμα ὑψοῦται εἰς τὴν τελειότητα· δὲν ἦτο μὲν Θεός, διότι ἦτο θνητός, ἦτο ὅμως πλεῖον τι ἢ ἀνθρωπος.

Ἐσκέφθη, ὅτι, ἐὰν ἐφόνευε τὸν Μονσορώ, ἤθελε θέσει τέρμα εἰς τὴν μάχην, ἐπομένως ἀνεζήτησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. Οὗτος ὅμως, τὸσφ μάλλον ἀτάραχος ὅσον ὁ Βουσοῦ ἦτο ἐξηρηθισμένος, ἐπλήρου τὰ πιστόλια τῶν ἀνδρῶν του ἢ, λαμβάνων αὐτὰ πλήρη ἀπὸ τῶν χειρῶν των, ἐξεκένου αὐτὰ, ἐνῶ ταυτοχρόνως προεφυλάσσετο ὀπισθεν τῶν δολοφόνων.

Ὁ Βουσοῦ ὅμως, ὀρμήσας κατ' αὐτῶν, διέσχισεν αὐτοὺς καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ Μονσορώ.

Ἄλλ' οὗτος, σκοπεύσας, ἐξεκένωσε κατὰ τοῦ Βουσοῦ τὸ πιστόλιόν του.

Ἡ σφαῖρα ἐπληξεν τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του καὶ ἔθραυσεν αὐτὴν ἐξ δακτύλου κατωτέρω τῆς λαβῆς.

— Ἀφωπλίσθη, ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορώ, ἀφωπλίσθη!

Ὁ Βουσοῦ, ὑποχωρήσας ἐν βῆμα, ἀνέλαβε τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του, περιτυλίξας δὲ τὸ ἄνω ἄκρον αὐτῆς διὰ τοῦ μανδηλίου του, ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὴν δεξιάν του.

Οὕτως ἤρξατο ἐκ νέου ἡ μάχη, παρέχουσα τὸ ἀξιοθαύμαστον θέαμα σχεδὸν ἀόπλων ἀνδρῶν, ἐμποιοῦντος φόβον εἰς ἐξ ἀνδρας ἐνόπλους καὶ ὀχυρομένους ὀπισθεν δέκα πτωμάτων.

Ἐνῶ οἱ ἀνδρες τοῦ Μονσορώ ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Βουσοῦ, ὁ Μονσορώ, ὅστις εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι ὁ νεανίας ἀνεζήτηε ἐν ὄπλον ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐγκατεσπαρμένων, ἀπέσυρε πρὸς ἑαυτὸν ὅσα ἡ χεὶρ του ἠδύνατο νὰ φθάσῃ.

Ὁ Βουσοῦ εἶχε περικυκλωθῆ. Ἡ τετρασμένη λεπίς τοῦ ξίφους του, κυρτωμένη καὶ ἡμβλυμένη, ἐκλονίζετο εἰς τὴν χεὶρὰ του· ἡ κόπωση καθίστα ἀσθενῆ τὸν βραχίονά του· ὁ Βουσοῦ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, ὅτε πτώμα τι, ἀναζωογονηθέν, ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεὶρα αὐτοῦ μακρὰν καὶ ἰσχυρὰν σπάθην.

Ἐκεῖνο τὸ πτώμα ἦτο ὁ Ρεμῆ, τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία κίνησις ἦτο ἐνδειξις ἀφοσιώσεως.

Ὁ Βουσοῦ ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐσκίρτησε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν χεὶρά του τοῦ ρινομάκτρου καὶ τῆς ἀχρήστου τετρασμένης λεπίδος.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ Μονσορώ ἐπλησίασε τὸν Ρεμῆ καὶ ἐξεκένωσεν ἐγγύτατα κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὸ πιστόλιόν του.

Ὁ Ρεμῆ ἔπεσε μὲ τὸ κρανίον συντετριμμένον, ὅπως μὴ ἀνεγερθῆ. Ὁ Βουσοῦ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἢ μάλλον βρυχηθμόν.

Αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐπανέλθει μετὰ τῶν μέσων τῆς ἀμύνης καὶ ἤρξατο περιστροφικῆς κινήσεως τῆς σπάθης του, δι' ἧς ἔκοψε μίαν χεὶρα καὶ συνέτριψεν ἐν κρανίον.

Διὰ τῶν δύο τούτων κτυπημάτων, ἡ θύρα ἀφέθη ἐλευθέρα.

Ταχὺς καὶ νευρικός, ὤρμησε κατ' αὐτῆς, ὅπως τὴν καταρρίψῃ, διὰ τιναγμοῦ, ὅστις ἔσειε τὸν τοῖχον. Οἱ μοχλοὶ ὅμως ἀνέστησαν εἰς τὴν ὄψησιν.

Ὁ Βουσοῦ, ἐξηνητημένος ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης προσπαθείας, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ὁ δεξιὸς βραχίον του, ἐνῶ, διὰ τοῦ ἀριστεροῦ, προεπάθει νὰ σύρῃ ὀπισθεν τοῦ τοῦ μοχλοῦ, ἀντιμετωμίζων ταυτοχρόνως τοὺς ἐχθροὺς του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἔλαβε τραῦμα ἐκ πυροβόλου ὄπλου, τὸ ὁποῖον διετρύπησε τὸν μηρόν του καὶ δύο ξιφισμοὶ ἐτραυματίσαν αὐτὸν κατὰ τὰς πλευράς.

Ὁ Βουσοῦ ὅμως εἶχε σύρει τοὺς μοχλοὺς.

Ὁρῶμενος καὶ ἔξοχος ἐν τῇ στάσει του, ἐκεραυνοβόλησε, διὰ τῆς σπάθης του, τὸν μανιωδέστερον τῶν κακούργων, ὀρμήσας δὲ κατὰ τοῦ Μονσορώ, ἐπληξεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς ἐξήνεγκε βλασφημίαν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσοῦ, ἀνοίγων τὴν θύραν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι θὰ διαφύγω.

Οἱ τέσσαρες ἀνδρες ἔρριψαν τὰ ὄπλα των καὶ ἤρπασαν τὸν Βουσοῦ· μὴ δυνάμενοι νὰ πληξώσιν αὐτὸν διὰ τῶν ὄπλων, ἔνεκα τῆς δεξιότητός του, ἐπειράθησαν νὰ τον πνίξωσιν.

Ὁ Βουσοῦ ὅμως, διὰ κτυπημάτων τῆς λαβῆς τῆς σπάθης καὶ τῆς λεπίδος αὐτῆς, ἐσπάραττεν αὐτοὺς ἀδιαλείπτως. Ὁ Μονσορώ δις ἐπλησίασε τὸν νεανίαν, ἀλλὰ δις αὐτὸς ἐτραυματίσθη.

Ἄλλὰ τρεῖς ἀνδρες προσεκολλήθησαν εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης τοῦ Βουσοῦ καὶ ἀπέσπασαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς του.

Ὁ Βουσοῦ ἤρπασε τρίπουν ἐδάωλιον ἐκ ξύλου γεγλυμμένου, διὰ τριῶν δὲ κτυπημάτων, κατέρριψε δύο ἀνδρας, ἀλλὰ τὸ ἐδάωλιον συνετρίβη ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ τρίτου, ὅστις, μείνας ὀρθιος, ἐβύθισε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὸ στήθος τοῦ Βουσοῦ.

Οὗτος ὅμως ἤρπασε τὴν χεὶρὰ του, ἀπέσπασε τὸ ἐγχειρίδιον καὶ, στρέψας αὐτὸ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, τὸν ἠνάγκασε νὰ πληξῇ αὐτὸς ἑαυτὸν.

Ὁ τελευταῖος ἐπήδησεν ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ὁ Βουσοῦ ἐκινήθη δύο βήματα πρὸς καταδιώξιν του, ἀλλ' ὁ μεταξὺ τῶν πτωμάτων ἐκτάδην κείμενος Μονσορώ ἀνηγέρθη καὶ ἐπληξεν αὐτὸν εἰς τὴν κνήμην διὰ μαχαίρας.

Ὁ νεανίας ἐξέπεμψεν κραυγὴν καὶ ἀνεζήτησεν ἐν ξίφος διὰ τοῦ βλέμματος, λαβῶν δὲ τὸ προστυχόν, ἐβύθισεν αὐτὸ μετὰ τασύτης ὀρμῆς εἰς τὸ στήθος τοῦ Μονσορώ, ὥστε ἐκάρφωσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ σκευώματος.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Βουσοῦ, δὲν ἤξεύρω ἐὰν θ' ἀποθάνω, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ σε ἴδω θνήσκοντα.

Ὁ Μονσορώ ἠθέλησε ν' ἀποκριθῆ, ἀλλὰ μόνον ἡ τελευταία πνοή του ἐξῆλθε τοῦ ἡμινηνεωγμένου στόματός του.

Τότε ὁ Βουσοῦ ἐσύρθη πρὸς τὸν διάδρομον, ἐνῶ τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἀφθονον ἐκ τοῦ τραύματος τοῦ μηροῦ καὶ ἰδίως τοῦ τῆς κνήμης.

Μόνον μέσον τῷ ἀπέμεινε νὰ φύγῃ, νὰ σωθῆ, διότι τῷ ἐπετρέπετο νὰ φύγῃ ἐνώπιον πτωμάτων.

Πλὴν δὲν εἶχον τὰ πάντα τελειώσει διὰ τὸν ἀτυχῆ νεανίαν.

Ἀφικόμενος εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς κλίμακος, εἶδε ξίφη λάμποντα εἰς τὴν αὐλήν, ἡ σφαῖρα δ' ἐκπυροσκοπήσαντος πυροβόλου ὄπλου ἐτραυματίσεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμον.

Ἡ αὐλὴ ἐφρουρεῖτο.

Τότε ὁ Βουσοῦ ἐνεθυμήθη τὸ μικρὸν παρὰθυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ Ἄρτεμις τῷ ὑπέσχετο νὰ παρατηρῆ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιούσης, ὅσον δ' ἠδυνήθη ταχέως ἐσύρθη πρὸς αὐτὸ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς.

Τὸ παρὰθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Ἀνῆλθε, λοιπόν, ἐπ' αὐτοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου, διεσκέλισε τὰς κιγκλίδας καὶ κατεμέτρησε, διὰ τοῦ βλέμματος, τὸ ὕψος, ὅπως πηδήσῃ.

— ὦ! δὲν ἔχω ἀρκούσας δυνάμεις, ἐψιθύρισε.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἤκουσε βήματα εἰς τὴν κλίμακα· ἦτο ἡ δευτέρα στρατιὰ, ἐνῶ αὐτὸς ἠδύναται νὰ ὑπερασπισθῆ.

Συγκεντρώσας, λοιπόν, τὰς δυνάμεις του καὶ ὑποβοηθούμενος διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν, τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ποιῆται χρῆσιν, ὤρμησεν. Ἄλλὰ τὸ πέλμα τοῦ ὑποδηματός του, ἔνεκα τοῦ αἵματος, ὠλίσθησεν, ἐπομένως ὁ Βουσοῦ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν αἰχμῶν ὑποκειμένων σιδηρῶν κιγκλίδων, ὧν τινὲς εἰσέδυσαν εἰς τὸ σῶμά του, ἐνῶ ἄλλαι ἠρπάγησαν ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων του, οὕτω δ' ἐμεινεν αἰωρούμενος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐμνήσθη τοῦ μόνου ἀπομένου φίλου του.

— Σαῖν-Λύκ! ἐρώνησε, βοήθειαν! Σαῖν-Λύκ! βοήθειαν!

— Ἄ! ὑμεῖς εἰσθε, κύριε δὲ Βουσοῦ, εἶπεν ἀφῆνης φωνή τις, ἐξερχυμένη ὑπὸ τινὰ δένδρα.

Ὁ Βουσοῦ ἐφρικίασε, διότι ἐκείνη ἡ φωνὴ δὲν ἦτο τοῦ Σαῖν-Λύκ.

— Σαῖν-Λύκ! ἔκραξεν ἐκ νέου, βοή-

θειαν! βοήθειαν! μὴ φοβείσαι πλέον διὰ τὴν Ἀρτέμιδα. Ἐφώνευσαν τὸν Μονσορώ!

Ἦλπιζεν, ὅτι ὁ Σαίν-Λύκ ἔμενε κεκρυμμένος εἰς τὰ πέριξ καὶ ὅτι ἤθελε σπεύσει εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς εἰδήσεως.

— Ἄ! ὁ Μονσορώ ἐφονεύθη; εἶπεν ἑτέρα φωνή.

— Ναί.

— Καλά.

Ὁ Βουσύ εἶδε δύο προσωπιδοφόρους ἀνδρας ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βουσύ, κύριοι, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, βοηθήσατε ἕνα δυστυχῆ εὐπατριδην, ὅστις δύναται εἰσέτι νὰ σωθῆ, ἂν τον βοηθήσητε.

— Τί φρονεῖτε, ἐξοχώτατε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ ἕτερος τῶν ἀγνώστων.

— Ἄφρων! εἶπεν ὁ ἕτερος.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων εἶχε μεγάλως αὐξήσει, ἕνεκα τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεώς του, ἐξοχώτατε, σώσατέ με καὶ θέλω σὰς συγχωρήσει τὴν προδοσίαν σας κατ' ἐμοῦ.

— Ἀκούεις; εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν προσωπιδοφόρων.

— Τί διατάσσετε;

— Νά τον ἀπαλλάξης.

Προσέθηκε δὲ μετὰ γέλωτος:

— Τῶν παθημάτων του...

Ὁ Βουσύ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς φωνῆς, ἥτις ἐτόλμα νὰ λαλῆ σκωπτικῶς ἐν τοιαύτῃ ὑπερτάτῃ στιγμή.

— Ω! ἀπωλέσθην, ἐψιθύρισε.

Τῷ ὄντι δὲ ταυτοχρόνως ὁ σωλὴν τυφελίου ἐτέθη ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐξεπυροκρότησεν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βουσύ ἐκλίεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ αἱ χεῖρές του ἐτεντώθησαν.

— Δολοφόνε! εἶπεν, ἔσο κατηραμένος.

Ἐξέπνευσε δὲ προφῶρον τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος.

Αἱ σταγόνες τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἔπεσαν ἐπὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐκάλουν ἐξοχώτατον.

— Ἀπέθανεν; ἐκράυγασαν πολλοὶ ἄνδρες, οἵτινες εἶχον καταρρίψει τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ναί, ἐφώνησεν ὁ Αὐριλύ πλὴν φύγετε! σκέφθητε, ὅτι ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού ἦτο ὁ φίλος καὶ προστάτης τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

Οἱ ἄνδρες ἐγένοντο ἄφροντοι.

Ὁ δοῦξ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων αὐτῶν ἀπομακρυνόμενον καὶ ἐκλείποντα.

— Τώρα, Αὐριλύ, εἶπεν ὁ ἕτερος προσωπιδοφόρος, ὑπάγε εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ρίψον μοι ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ πτώμα τοῦ Μονσορώ.

Ὁ Αὐριλύ ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, μετὰ δὲ τοῦ πλήθους τῶν πτωμάτων, ἀνεγνώρισε τὸ πτώμα τοῦ Μονσορώ, λαβὼν δ' αὐτὸ ἐπὶ τῶν νώτων, τὸ ἔριψεν ἐκ τοῦ παραθύρου, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ συντρόφου του. Τὸ πτώμα, πίπτον, ἐκηλίδωσεν ἐπίσης διὰ τοῦ αἵματός του τὰ ἐνδύματα τοῦ δοῦκος δ' Ἀνζιού.

Ὁ Φραγκίσκος ἠρέυνησεν ὑπὸ τὸν ἐπεν-

δύτην τοῦ ἀρχικυνηγοῦ καὶ ἐξήγαγε τὸ διὰ τῆς βασιλικῆς χειρός του ὑπογεγραμμένον ἔγγραφο τῆς συμμαχίας.

— Τοῦτο, ἐξήτουν, εἶπε δὲν ἔχομεν πλέον ἐνταῦθα ἀσχολίαν.

— Καὶ ἡ Ἀρτεμις! ἠρώτησεν ὁ Αὐριλύ ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν ἐρῶμαι πλέον αὐτῆς, ἀφοῦ δὲ δὲν ἀνεγνώρισεν ἡμᾶς, λύσον τὰ δεσμά της, λύσον καὶ τὰ δεσμά τοῦ Σαίν-Λύκ καὶ ἂς ὑπάγωσιν ἀμφοτέροι ὅπου ἂν θέλωσιν.

Ὁ Αὐριλύ ἐγένετο ἄφρατος.

— Δὲν θὰ γίνω οὔτε τώρα βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, εἶπεν ὁ δοῦξ σχίζων τὸ ἔγγραφο, ἀλλ' οὔτε τώρα θ' ἀποκεφαλίσθω ὡς ἕνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

ΠΓ

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος εὐρέθη εἶπερ ποτε μεταξὺ τῆς ἀγρόνης καὶ τῆς ἡγουμενίας.

Τὸ γεγονός τῆς συνωμοσίας ὑπῆρξε μέγχι τέλους κωμῆδιᾶ οὐδ' οἱ τοποθετημένοι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τούτου τῶν μηχανοραφῶν Ἑλβετοί, οὐδ' οἱ τεταγμένοι εἰς τὰς πηγὰς αὐτοῦ Γάλλοι φρουροί, οἵτινες εἶχον ρίψει τὰ δίκτυα πρὸς ἄγραν τῶν χονδρῶν συνωμοστῶν, ἠδυνήθησαν ἂν ν' ἀγρεύσωσιν ἐλάχιστόν τι ἰχθύδιον.

Πάντες οἱ συνωμοταὶ διῆλθον διὰ τῆς ἐξόδου τοῦ ὑπογείου.

Οἱ πολιορκοῦντες, λοιπόν, τὴν Μονὴν οὐδένα εἶδον ἐξερχόμενον αὐτῆς, ἕνεκα δὲ τούτου, συντριβείσης τῆς θύρας, ὁ Κριλλίων ἐπὶ κεφαλῆς τριακοντάδους ἀνδρῶν εἰσήλασε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ μοναστήριον.

Σιγῇ θανάτου ἐπεκράτει εἰς τὸ εὐρύχωρον καὶ μελαγχολικὸν κτίριον.

Ὁ Κριλλίων, ὡς ἐμπειροπόλεμος ἀνὴρ, προὔτιμα τὸν θόρυβον, διότι ἐφοβεῖτο ἐνεδραν.

Πλὴν μάτην προσελήφθησαν λαμπαδηφόροι, ἠνεψύχθησαν αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα καὶ ἀνηρευνήθη ἡ κρύπτη, διότι τὰ πάντα ἦσαν ἔρημα.

Δμλ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν κατ' αὐτὰς ἐκτελουμένων θανατικῶν ποινῶν δημονόουμεν τὴν κατωτέρω ἀφήγησιν, ἐρανισθέντες αὐτὴν ἐκ τῶν *Ἐπιστημονικῶν Περιέρχων* τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ L. de Beaumont. Ἐν αὐτῇ θὰ ἴδωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐκτυλισσόμενον παράδοξον φαινόμενον, ὅπερ, καίτοι νῦν στερούμενον πιθανότητος, θέλει γνωρίσει αὐτοὺς τὰς προσπάθειάς καὶ τὰ πειράματα, ἅτινα ἄλλοτε ἐξτέλεσαν ἐπιστήμονες, φρονούντες ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ζωὴν ὁ κατατομηθεὶς, ἂν τάχιστα ἐφηρμόζετο ἡ ἀποκοπέσα κεφαλῇ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΡΑ

Ο ΚΑΤΑΤΟΜΗΘΕΙΣ ΑΝΑΖΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ L. DE BEAUMONT.]

Ὅ, τι εἶδον καὶ ἤκουσα συνταράσσει τὰς φρένας μου ἐν τούτοις δὲν ὠνειρεύθην. Ἐν πληρεὶ ἡμέρᾳ, μεταξὺ συνήθων μοι πραγ-

μάτων, ἐνώπιον ἐξόχου ἱατροῦ τοῦ Νέου Κόσμου, εἶδον καὶ ἔψαυσα τὸ ἄπνουν σῶμα κακούργου κατατομηθέντος πρὸ δύο ἐτῶν!

Κραυγᾶσατε ὅσον θέλετε ὅτι ἦν ἀπάτη. Εἶδον!

Ἐντρομος, ἀλλ' ἐνδοιάζων ἔτι, περιήγαγον τὸν δάκτυλόν μου ἐπὶ τοῦ ἀποτμηθέντος, εἶτα δὲ τῷ θώρακι ἐνωθέντος τραχήλου τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἀναζήσαντος μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν. Ἀευκὴ σαρκώδης ἐξόγκωσις ἐπὶ τοῦ μελάγχρου αὐτοῦ τραχήλου, καταφανὴς καὶ εὐθεῖα αὐλαξὶ ἐπὶ τοῦ αὐχένου, οὐλῆ ἐντελῶς κυκλικῇ δεκνύουσιν ἀναμφιβόλως τὰ ἴχνη τῆς φοβεροῦς μαχαίρας. Οὐδέν, ἄλλως τε, τραῦμα ἠδύνατο νὰ ἐπενέγκῃ τὰς ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις, ἂς ἰδίους ὀμμασιν εἶδον. Ἡ ἐπιστήμη ἄρα γε δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο; ὁ ἱατρός Ceballos, τέλος, δὲν εἶναι φίλος μου; Καὶ τίς λοιπόν θὰ ἐτόλμα νὰ διαμαρτυρηθῆ ἢ καὶ ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτε εἶπε: «Βεβαιῶ!».

Ἡ κλινικὴ τοῦ ἐξόχου Ἀμερικανοῦ ἱατροῦ κεῖται εἰς Βωζιράρ, πλησιέστατα τῶν ἰχυρωμάτων, μεταξὺ τῆς πύλης τοῦ Ἰσὺ καὶ τοῦ σταθμοῦ τῆς Grenelle-Ceinture. Οἰκία κοινὴ, ἄνευ ῥυθμοῦ, μετὰ μικροῦ κηπαρίου καὶ πήδακος. Εἰς τὸ ἰσόγειον εὐρηται τὸ δωμάτιον τῶν ἱατρικῶν ἐπισκέψεων, παρὰ δὲ τοῦτο ἡ αἴθουσα τῶν πειραμάτων καὶ τὸ ἐργαστήριον πάντα ταῦτα ἐν ἀπλότητι, ἀνεπιτηδεύτως, ἄνευ καλλωπισμοῦ· ἀληθὲς τέμενος ἐρευνητοῦ.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Ceballos ἀνεχώρησεν ἐκ Λίμας, ἔνθα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγένετο σεβαστόν, ἵνα ἐγκατασταθῆ εἰς Παρισίους, ἔνθα μόλις εἶναι γνωστός, τινεὶ δὲ τὸν θεωροῦσιν ὡς παράφρονα. Φεύγων τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδείξεις, ζῆ σχεδὸν ἀγνωστος ἐν τῷ προαστείῳ τούτῳ, ἐργαζόμενος ὡς ὁ Papin, καὶ ὁ Palissy, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ἀνθρωπότητος, ἥτις διέρχεται νῦν πλησίον τοῦ ἀδιάφορου, καὶ ἥτις αὐριον θὰ τῷ ἐγειρῆ ἀνδριάντα. Ἐκεῖ ἀνεκάλυψα τὸν μετρίοφρονα τοῦτον.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἄρα γε ὅτι κατέστησα τὸ ὄνομά του πασίγνωστον, καὶ ἀπεκάλυψα τὸ μυστήριον τῶν καταπληκτικῶν αὐτοῦ ἀνακαλύψεων!

* *

Πρῶταν τινὰ λαμβάνω τὸ ἐπόμενον γραμματίον:

«Ὁ Pablo, ὁ κακούργος, περὶ οὗ τοσάκις ὠμίλησα ὑμῖν ἀφικετο εἰς Παρισίους. Ἐτελεύτησε παρ' ἐμοῦ. Ἐλθετε ταχέως καὶ θέλετε πεισθῆ!».

Ceballos

Μετὰ μίαν ὥραν ἤμην εἰς Βωζιράρ.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν ὁ ζῶν ἀποκεφαλισθεὶς;

— Δὲν ὀμιλεῖ πλέον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἴδωτε! Μόλις ἀπεβιβάσθη εἰς Ἀβρὴν προσεβλήθη ὑπὸ μνηνιγίτιδος καὶ τὸν ἐδέχθη θνήσκοντα. Ὁ πλοῦς, οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης προελθόντες νευρικοὶ κλονισμοί, τίς οἶδε; . . . Τέλος εἶν' ἐκεῖ. Ἡ προφορικὴ αὐτοῦ μαρτυρία εἶναι περιττὴ, ἢ αὐτοψία, ἢ ὁμοῦ θὰ ἐκτελέσωμεν θὰ ὀμιλήσῃ

εὐγλωττότερον ἢ ἡ ἀφήγησις τοῦ γεγονότος.

Ἄλλὰ σπεύσατε!

Ἀσθμαίνοντες, συγκεκνημένοι, εἰσπερχόμεθα εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν πειραμάτων. Ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐκ μελανοῦ μαρμαῖρου τραπέζης κεῖται ἄνθρωπος ἐκτάδην, τὸ στόμα ἔχων ἀνοικτόν. Οὗτος εἶναι ὁ πατροκτόνος Pablo, ἀποκεφαλίσθεις ἐν Λίμα τῆ 18 Ὀκτωβρίου 1877, τελευταίως δὲ ἐν Παρισίοις—ἀληθῶς τελευταίως—τῆ 2 Ἰουνίου 1879. Εἶναι κοντοῦ ἀναστήματος, νευρώδης, μελάγχρους, μὲ οὐλὴν κόμην, φέρων χρυσοὺς κρίκους εἰς τὰ ὦτα, τύπος Ἰνδοῦ μιγάδος, μὲ γένειον ἀραιὸν καὶ μακροὺς κίτρινοχρόους ὀδόντας· ἔχει ὀφθαλμοὺς γυπὸς λάμποντας ἔτι, καὶ φέρει ἐνδύματα ναύτου. Τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ, εὐρέως ἀνοικτόν, ἀποκαλύπτει τὸ στήθος καὶ τὸν τράχηλον, τὸν ἡλιοκαῆ καὶ ἰσχυρὸν ἐκεῖνον τράχηλον, ἐφ' οὗ ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου ἐνεχάραξε τὴν λευκωπὴν αὐλάκα, ἣν περιέγραψα.

Πρὸς τὸ πτώμα εἰσὶ ἐν σειρά τειθειμένα μαχαίρια, πρίων, διάφορα σμιλία, μῆλη, ἐργαλεῖα δι' ἐνέσεις, πᾶν ὅ,τι τέλος δι' αὐτοψίαν εἶνε ἀναγκαῖον. Δὲν φοβοῦμαι, ἀλλ' ὠχρῶ· τί ἄρα γε θά συμβῆ; . . .

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, λέγει ὁ Ceballos περιβαλλόμενος τὸ περιζώμα αὐτοῦ, εἶναι τὸ παραδοξότερον ἀντικείμενον, ὅπερ διηγήθητε διὰ τῶν χειρῶν ἀνατόμου. Τὸν εἶδον νεκρὸν, εἶδον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς δέκα μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, ποτιζούσαν τὸ ἔδαφος διὰ κρουσῶν αἱμάτων. Ἐκράτησα τὴν κεφαλὴν ταύτην εἰς τὴν χεῖρά μου, ἐνῶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἤσπαιρε παρὰ τοὺς πόδας μου. Εἶτα τὸν εἶδον νὰ βαδίζει, νὰ τρώγῃ, νὰ γελάει καὶ νὰ πίνει, ὡς τις ἀναρρωνύων. Γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν; ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἀντικείμενον εἶναι ἐνώπιον ἡμῶν, τὴν ὑπομνήσκω ὑμῖν ἐν ὀλίγοις.

Εἰς τὸ Περου, οἱ χειρουργοὶ ἡμῶν ἐκτελοῦσι τὴν ζωϊκὴν μεταμόσχευσιν. Δὲν ἀγνοεῖτε τὴν θαυμασίαν ταύτην ἐφαρμογὴν τῆς φυσιολογικῆς ἐπιστήμης, συνισταμένης εἰς τὸ ἐνοῖν δύο μέρη, ἀποτόμως χωρισθέντα τοῦ σώματος τοῦ ζώου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀποδίδειν αὐτοῖς, μετὰ τὴν ἔνωσιν, τὴν θερμότητα, τὴν αἰσθησιν, τὴν κίνησιν, πάσας ἐν γένει τὰς ζωϊκὰς λειτουργίας. Ὁ Κέλσος καὶ ὁ Γαληνὸς ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περιεργὰ γεγονότα.

Ὁ Tagliacozzi, κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα, ἐπεκόλλει τὰς ρίνας καὶ τὰ ὦτα, τεμνόμενα ὑπὸ τοῦ δημίου· ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, βραδύτερον ὁ Dionis καὶ ὁ Garengot ἐπανελάθον μετ' ἐπιτυχίας τὰ αὐτὰ πειράματα. Ὁ ἰατρὸς Balfour ἀναφέρει τὸ γεγονός ξυλοῦργοῦ ἐξ Ἐδιμβούργου, ὅστις ἐπανεκτίησε τὴν χρῆσιν τοῦ λιχανοῦ αὐτοῦ, ἀποκοπέντος διὰ πελέκως, ἀφοῦ ἐπεκολλήθη, ἐρημόσθη ἐν τῇ θέσει του καὶ ταχέως ἰάθη.

Ὁλόκληρος ὁ βραχίων στρατιώτου, ζώντος ἔτι καὶ νῦν εἰς τὸν νομὸν τῶν Vosges, ἐπεκολλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μετὰ

τὴν μάχην τοῦ Arlon.—τὸ περιστατικὸν τοῦτο θ' ἀναγνώσθε εἰς τὸ *Λεξικὸν τῶν ἱατρικῶν ἐπιστημῶν*. Τὰ παραδείγματα εἰσὶ πολλά, ἡ δὲ ἱστορία τῆς συγχρόνου χειρουργικῆς εἶναι πλήρης ἀφηγήσεων περὶ δακτύλων, σιαγόνων, ὀδόντων, ῥινῶν, βλεφάρων ἐπικολληθέντων. Εἰς πάσας ταύτας τὰς περιπτώσεις, ἡ συνέχεια τῶν ἀγγείων καὶ αὐτῶν τῶν νεύρων ἀποκαθίσταται εὐκόλως.

— Γνωρίζω πάντα ταῦτα, ἀπήντησα.

— Μετὰ ἐπανειλημένας δοκιμὰς, ἐπανελάθον ὁ ἰατρὸς, καὶ αἰεὶ ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ ἐπιτυχιστάτων θεραπειῶν, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κεφαλὴ οἰοῦδηποτε μαστοφόρου δύναται ἀποτηθεῖσθαι νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν αὐτῆς καὶ νὰ ἀναζητήσῃ. Τοῦτο ἦτο ἀνόητον, παράλογον, τὸ γνωρίζω καλῶς. Πάντες οἱ εἰδικοί, οἱ συναδέλφοί μου, ὕψουν τοὺς ὤμους, ἡ Ἀκαδημία τῆς Λίμας μὲ ἐξήτασεν ὡς παράφρονα καὶ ἀπεκηρύχθη ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς ἱατρικῆς. Ἄλλος τις ἀντ' ἐμοῦ ἤθελεν ὁμολογήσει ὅτι ἡπατήθη καὶ ὀρκισθῆ ὡς ὁ Γαλιλαῖος, ὅτι ἡ γῆ δὲν ἐκινεῖτο· πλὴν, μὲ γνωρίζετε, ἐπέμεινα. Ἡμέραν τινα εἰς τὴν Ἱατροχειρουργικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Περου, συντασσομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου φίλου μου Ignacio de Oca, ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένην σύντομον γνωστοποίησιν:

Ὁ ἰατρὸς Tomas Ceballos, βοηθὸς τοῦ νοσοκομείου τῆς Λίμας, ἀναλαμβάνει νὰ ἐπικολλήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατροκτόνου Pablo, καταδικασμένου εἰς τὴν θανατικὴν ποινὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ποινικοῦ δικαστηρίου τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ὑπὸ ἐγγύησιν 1000 ταλλήρων κατατεθειμένων εἰς τὴν Περουδιανὴν τράπεζαν, ὑπόσχεται ν' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν κατὰ δίκον ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ.

Ὁ ἰατρὸς Ceballos θά ἐνεργήσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν συναδέλφων του, οὓς προσκαλεῖ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Λίμας τὴν 18 Ὀκτωβρίου, ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως, κατὰ τὴν 7 1/2 ὥραν τῆς πρωΐας.

Tomas Ceballos.

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσίευσος τῆς κεραυνοβόλου ταύτης γνωστοποίησεως, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διέταξε καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν θύραν μου δύο ἔνοπλοι σκοποὶ, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μὴ μ' ἀφήσωσι νὰ ἐξέλθω εἰμὴ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ μετὰ λεπτομερῆ ἐπ' ἐμοῦ ἔρευναν. Ἀναμριβόλως ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ πάντων τῶν συμπολιτῶν μου ἐθεωρούμην παράφρων, ἐπικίνδυνος παράφρων, ἱκανὸς νὰ πυρπολήσω καὶ αἱματοκυλίσω τὴν πρωτεύουσάν.

Χωρὶς νὰ παραχθῶ, κατέθηκα ἡσύχως εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Λίμας τὰ 1000 τἀλληρα, δι' ἃ ἔλαθον τακτικὴν ἀπόδειξιν, ἐπανελάθον τὰς ἐργασίας μου καὶ ἀνέμεινα τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως, οὐχὶ ἄνευ διασταγμοῦ περὶ τῆς τόσῃ προώρως ἀμφισβητηθείσης ἐπιτυχίας.

Ἡ ἀκαδημία ἀπεφάνθη ὅτι ἤμην ἀξίος τοῦ μανδύου τῶν παραφρόνων. Θά ἴδητε τίς τῶν δύο εἶχε δίκαιον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως μετέβην εἰς τὴν φυλακὴν ἵνα ἴδω τὸ ὑποκείμενόν μου. Ὁ δυστυχὴς οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγη εὐρισκόμενος, αὐτὸς ὁ καταδικασμένος, ἐλεύθερος καὶ ἀκωλύτως ἐναντὶ ἰατροῦ, ὃν ἐφύλασσαν δύο στρατιῶται ἔνοπλοι.

— Pablo, φίλε μου, τῷ λέγω, ἐπεφορτίσθην νὰ σοὶ ἀναγγείλω λυπηρὰν ἀγγελίαν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀπέριψε τὴν περὶ χάριτος αἰτησίαν σου· οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις δύναται νὰ σὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ δημίου. Αὔριον, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, θά ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις ἐπέτυχεν ὑπὲρ σοῦ χάριν, ἣτις θά συντάμῃ τὸ μαρτύριόν σου καὶ ἴσως σὲ σώσῃ. Πρόσεξε πολὺ εἰς ἐμέ. Pablo, πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐν θαῦμα. Τὴν ζωὴν ἀκούεις! Ἐὰν σοὶ ἀπέδιδεν τὴν ζωὴν! . . .

Ὁ κκοῦργος μὲ ἠτένισεν ἔκθαμβος. Τὸν ἰατρὸν τοῦτον τῶν νεκρῶν, ὅστις τῷ ὤμιλει περὶ σωτηρίας μεταξὺ δύο λογῶν τὸ δυνατόν τῆς ἀπελευθερώσεως, ὁπότε πάσα ἐλπίς ἀπώλετο. . . , δὲν ἤννοει.

— Οἱ νόμοι τοῦ Περου, ἐπανελάθον, σὲ καταδικάζουσιν εἰς τὴν ἀγχόνην. Πέντε λεπτὰ φρικώδους ἀγωνίας, ἡ ἐκ πνιγμονῆς ἀσφυξία, ἡ ἀπεξάρθρωσις τῶν ὀστέων σου, ἰδοὺ τί σοὶ ἐπεφυλάσσετο ἄνευ ἐμοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπικρατείας ἐκάμφθη ἐκ τῶν παρακλήσεών μου καὶ συγκατετέθη νὰ μεταβάλλῃ τὴν ποινὴν σου. Ἐσο εὐχαριστημένος, διότι ἀντὶ ν' ἀποθάνῃς ἐπὶ τῆς ἀτίμου ἀγχόνης, θά σοὶ κόψωσιν ἀπλῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Pablo μὲ ἐθώρησε διὰ βλέμματος ὑφίστης περιφρονήσεως· καὶ δι' αὐτὸν ἐπίσης ἤμην παράφρων. ὦ, ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων!

— Ἄκουσον, φίλε μου. Εἶμαι ἰατρὸς καὶ, ὡς λέγουσι, σοφός. Ἀνεκάλυψα τὸ ἀλάτθαστον μέσον τοῦ ἐνοῖν χωριζόμενα μέρη τοῦ σώματος· ἅμα ἡ κεφαλὴ σου πέσῃ θά τὴν κολλήσω ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τόσον εὐκόλως ὅσον καὶ ἡ οὐρὰ αὐτῆ τῆς γαλῆς ἐφηρμόσθη ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλέκτορος τούτου.—Ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου λόφον κεφαλῆς ἀλέκτορος, εἰς ὃν ἀληθῶς εἶχον ἐφαρμόσει τὴν οὐρὰν μικρᾶς γαλῆς, ἣν ἐπὶ δύο ἔτη ἔφερον ὁ ἀλέκτωρ ὑπερηφάνως ὡς θύσανον.¹

Οἱ δύο στρατιῶται ἐγέλασαν θορυβωδῶς εἰς τὴν παράδοξον ταύτην ἐπίδειξιν· καὶ αὐτὸς δ' ὁ κατὰ δίκον ἐμειδίασεν. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς καλῆς διαθέσεως τοῦ πνεύματος τοῦ καταδίκου ἀντεμετώπισα τὰς μεγάλας δυσκολίας.

— Ἐσο βέβχιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, Pablo· ὀπλίσθητι δι' ὅλου τοῦ θάρρους σου. Ἄμα τῷ κτυπήματι, προσπάθησον νὰ συγκεντρώσῃς εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὅσιν σοὶ ὑπολείπεται ζωϊκὴν ἰσχυρὴν καὶ θέλησιν. Μὴ λειποψυχίσῃς· θά εἶμαι ἐκεῖ· ἂν δὲ κατορθώσῃς καὶ διέλθῃς ἐν ψυχραιμίᾳ τὸ βεβχίως ὀδυνηρὸν, ἀλλὰ βραχύτατον δευτερόλεπτον, τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ, θά σωθῆς. Ὀρκισθῆτι ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ ὅτι δὲν θά δειλιάσῃς καὶ ὅτι, ἂν τὸ λογικόν σου δὲν σὲ ἐγκαταλείψῃ, θά κλείσῃς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν!

— Ὁ ὄρκος οὗτος εἶναι εὐκόλος, ἀπήντησεν ὁ Pablo, ὀρκίζομαι!

1. Πείραμα τοῦ Baronio, ἀναφερόμενον εἰς *Memoires sur la greffes animales*. Milan, 1814.

— "Έχει καλῶς. Ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς κεκλεισμένος σημαίνει: "Ἐνθυμούμαι, λοιπὸν ζῶ". Καὶ τότε σοὶ ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ πῶμεν ὁμοῦ εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ δημίου.

Καὶ ἐξῆλθον τῆς φυλακῆς ἐπαναλαμβάνων εἰς τὸν δυστυχῆ καταδίκον·

— Τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν.

*

*

Ἡ νύξ ὅλη ἐν Λίμα ὑπῆρξε ταραχώδης, ζωηρά, θορυβώδης. Ἰσχυραὶ περιπολῖαι διέτρεχον τὰς ὁδοὺς μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, καὶ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου. Ἐπέκειτο στάσις. Τὸ πλῆθος ἀπλήστως ποθοῦν τὸ θέαμα τῆς ἀγχόνης δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένον νὰ δεχθῆ, ὅπως ἡ ἐκτέλεσις λάβῃ χώραν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς, ἐπὶ παρουσίᾳ ἱατρῶν τιῶν καὶ δημοσιογράφων. Ἐμέμφετο τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐπικρατείας ἐνδῶσαντος, καὶ κατηγορεῖ τὴν δικαιοσύνην διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ποινῆς ἐναντίας τοῖς νόμοις τοῦ Περού. Ἀπῆτει νὰ ἴδῃ τὴν ἀγχόνην καὶ τὸν ἀσπαίροντα ἀπηγχονισμένον, τὰς πομπὰς τῶν ἀδελφοτήτων τῶν μοναχῶν, καὶ πᾶσαν τὴν πομπώδη ἐπίδειξιν τοῦ θανάτου. Ἡ μυστικότης τὸ ἐξηρέθιζε.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὥρας οἱ συνάδελφοί μου τῆς Σχολῆς ἀφικνοῦντο εἰς τὴν συνέντευξιν. Οἱ διαπρεπεῖς ἱατροὶ Bertolomé Pardo, Nicanor Quinche, Domingo Loza, Ricardo Peacan, Esteban Testâsecca, πάντες οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἱατροὶ τῆς πρωτεύουσας παρευρίσκοντο. Ἐνεφανίσθη ἑκατοντάκις ὠχρότερος τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ ὁποῦ ὑπεσχέθη νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν. Ψιθυροὶ οἴκτου μ' ἐδέξατο, καὶ ἐνώπιον τῆς πανδῆμου ταύτης ἀποδοκιμασίας τῶν δικαστῶν μου, ἔκυψα τὸ μέτωπον ὡς εἰ ἤμην θύμα ἢ νοχός.

Ὅπισθέν μου, ὁ Pablo ἐβάδιζεν ἤρεμος, ὑψύχην μετὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ δημίου.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου μου Ceballos, ἤσθάνθη παγετῶδες ῥίγος διατρέχον τὰς φλέβας μου. Ἄνεπώλησα τὴν ἐσχάτως ἐκτελεσθεῖσαν θανατικὴν ποινὴν τοῦ Lebiez καὶ τοῦ Barré, τὸν κρουῖνον τοῦ αἵματος, τὰς πελιθνὰς κεφαλὰς, τὴν λάμψιν τῆς μαχαίρας καὶ ὠχρίασα.

— Θάρρος, ἐπανελάβην ὁ περουβιανὸς ἱατρός, δὲν εἴσθε εἰς τὸ τέλος· ἀλλὰ συντομεύω. Κατὰ τὴν μοιραίαν στιγμὴν, ἐστράφην πρὸς τὸν καταδίκον καὶ τῷ εἶπα:

— Ἐνθυμοῦ! τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν!

Μοὶ ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς δημίους.

*

*

Ταχὺς ὡς ἡ σκέψις, ὤρμησα πρὸς τὴν ἀποκοπεῖσαν κεφαλὴν, τὴν ἤρπαξα διὰ τῶν οὐλῶν τριχῶν καὶ ἐνῶ δύο βοηθοὶ ἔθετον καὶ προσέδεον τὸν κορμὸν ἐπὶ σιδηρᾶς ἔδρας, ἐθύθισα τὸν αἱμάσσοντα τράχηλον ἐντὸς κἀδου ὕδατος, ὅπερ ἀράκτα κατέστη ἐρυθρόν. Μετὰ ἐν λεπτόν ἢ κεφαλὴ ἦν ἐντελῶς ἐξαι-

μας. Οἶα ἐκπληξίς! ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἦτο ἠνεωγμένος καὶ μόνος ὁ ἀριστερὸς ἐφαίνετο κλειστός. Ὁ Pablo ἐνεθυμήθη, βεβαίως δὲ κατὰ τὸν χρόνον τὸν μεσολάβησαντα ἀπὸ τοῦ κτυπήματος τῆς μαχαίρας καὶ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸν ἐκράτουν εἰς τὴν χεῖρά μου, ὁ μέγας κακοῦργος ἐζήσεν, ἐσκέφθη!

Παρήλθον πέντε λεπτά. Τὸ ὑπολειφθὲν αἶμα ἐκτοξευθὲν ἐκ τῶν καρωτίδων ἐπάγη εἰς ἐρυθρὸν θρόμβον ἐπὶ τοῦ ἀποτμηθέντος τραχήλου.

— Τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν, κύριε, εἶπον οἱ βοηθοὶ μου.

Οὐδὲ δευτερόλεπτον ἔπρεπε ν' ἀπωλέσω. Ὁ ἐλάχιστος δισταγμὸς, ὁ ἐλαφρότερος τρῶμος τῶν δακτύλων ἤθελεν ἀνεπιστρέπτει καταστρέφει τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πειράματος. Ἐπεκαλέσθη πᾶσαν τὴν ἐνεργητικότητά μου· θὰ γελάσητε μ' ἐμέ, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἀπηύθυνα τὴν ἐξῆς βραχεῖαν δέησιν εἰς τὸν Θεὸν τῆς αἰωνίας ἐπιστήμης:

— Βοήθησόν με προσπαθοῦντα, τῷ εἶπον, καὶ ὀδήγησον τὴν χεῖρά μου! πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας ἀμαρτωλοῦ μετανοήσαντος· ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων τὸν κατεδίκασε, συγχώρησον αὐτὸν ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐπιεικείᾳ σου!

— Κύριε! ἀνέκραξεν εἰς τῶν βοηθῶν μου, ἡ μάχαιρα διήλθε μετὰ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου τραχηλικοῦ σπονδύλου καὶ μόνον ἐν τεμάχιον τῶν ἀποφύσεων ἀπεσπάσθη. Τὸ ἔργον τῆς φύσεως ἀπλοποιεῖται. Ἐλπίζω!

— Ὁ τράχηλος δὲν αἰμορραγεῖ πλέον, λέγει ὁ δεύτερος βοηθός, τὸ τραῦμα ἐπλήθη. Τὰ πάντα βαίνουν καλῶς. Ἐλπίζω.

*

*

Ἐφήρμοσα τότε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ. Προσέδεσα ὡς οἶόν τε τάχιστα τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ νεῦρα ἐν τῇ συνεχείᾳ αὐτῶν, μεθ' ὃ, ἔραψα τὸ κυκλοτερὸς περὶ τὸν τράχηλον τραῦμα.

Οἱ περιεστῶτες μὲ ὦκτειρον. Ὁμολογῶ ὅτι ἤμην εἰς ἄκρον συγκεκινημένος· ἐφοβούμην μὴ ἀποτύχω· καὶ καταστῶ οὕτω τὸ ἀντικείμενον τῆς χλεῦης τῶν παρισταμένων καθηγητῶν καὶ τῶν ἄλλων θεατῶν.

Ἄλλ' ὄχι. Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν μοὶ λέγει εἰς τῶν βοηθῶν μου·

— Ἐπὶ τῶν παρειῶν παρατηρεῖται ἐλαφρὸν ἐρύθημα καὶ τὰ χεῖλη ὑποτρέμουσιν.

Ἀφήκα βαθύνσταν αἰμορραγίαν ἀνακουφίσεως· τὸ πείραμα ἐπέτυχε καὶ μετ' ὀλίγον θὰ δυνηθῶ ν' ἀτενίσω ὑψύχην τοὺς σοφοὺς καθηγητάς.

Καὶ ἀληθῶς· μετὰ παρέλευσιν μιᾶς περιόπου ὥρας ὁ Pablo ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ δὲ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξῆλθεν αἱματόφυρτος ἀφρός. Ἡ ἀναπνοὴ ἤδη ἐτελείτο βραδέως, ἀλλὰ κανονικῶς, ἡ δὲ κερκιδικὴ ἀρτηρία ἐσφυζε σαφῶς.

Ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ἐνηγκαλίσθη τὸν καταδίκον.

— Pablo, ἀγαπητὲ Pablo, ὠμίλησον, ἐγέρθητι.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἡδη ἐκπληκτοὺς καὶ κατησχυμένους ἐπιστήμονας:

— Πλησιάσατε, τοῖς εἶπον, κύριοι, ψύσατε τὸν σφυγμὸν καὶ γελάσατε ἂν θέλητε.

Ἐπλησίασαν καὶ ἔμειναν οἰνοεῖ ἀπολιθωμένοι πρὸ τοῦ παραδόξου φαινομένου.

— Ζῆ! εἶπον πάντες μιᾶ φωνῇ.

— Ναί! ὁ *καρτομηθεὶς* ζῆ καὶ θὰ ζήσῃ. Παρήγγειλα τότε καὶ μετέφεραν τὸν Pablo εἰς δωμάτιον, ἐνθα ἐξήπλωσα αὐτὸν ἐπὶ κλίνης.

Πάντες ἀπῆλθον, ἐγὼ δ' ἔμεινα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του παρατηρῶν καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις του.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ὁ Pablo ὠμίλει· τῷ ἐχορήγησα μικρὰν ποσότητα ζωμοῦ καὶ ἀναληπτικόν τι φάρμακον.

Ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἡ κατάστασις του μοὶ ἐνέπνεε φόβους, ὡς ἐκ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὸν πυρετοῦ. Ἀπὸ τῆς ἕκτης ὁμως ἡμέρας ἡ ἀναρρώσις ἤρξατο καὶ μετὰ δύο ἐβδομάδας ὁ Pablo ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ βαδίσῃ. Ναί! ἐζήσῃ καὶ ἂν μὴ ἤσθνευε κατὰ τὸν πλοῦν, τίς οἶδεν ἐπὶ πόσα ἀκόμη ἔτη ἤθελε ζῆσει.

Συγκεκινημένος εἰς ἄκρον ἀπῆλθον τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἱατροῦ Ceballos, ἔναυλον ἔτι ἔχων εἰς τὰ ὠτά μου τὴν φράσιν, ἣν ἀπηύθυνα πρὸς τοὺς παρισταμένους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιστήμονας:

— Ὁ *καρτομηθεὶς* ζῆ!

ἸΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Ἡ κατωτέρω δημοσιευμένη σκηνὴ ἀπεσπάσθη ἐξ ἑλληνικῆς πρωτοτύπου μου μυθιστορίας NINA, ἧς ἔστω οἰονεῖ πρωτόλειον καὶ ἀγγελία. Ὁ ἥρωας τοῦ ἐπεισοδίου, παρέχων ἐνίοτε τὴν κωμικὴν του συμβολὴν εἰς τὴν κάπως σοβαρὰν χροιάν τοῦ θλοῦ, ἀνῆκει, ὡς εἶνε εὐκολοὸν νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς, εἰς τὴν εὐέλπιδά χροεῖαν τῶν πτωχῶν τῷ πνεύματι. Εἶνε ἐπαρχιώτης· νέος ἀκόμη καὶ κατὰ τύχην πλούσιος· περιηγεῖται ἀπὸ τινος τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύγγενος τὰς Ἀθήνας, τὸ θέατρον τῆς δράσεως, καὶ τὰς ἰδιαιτέρας πατρίδας τῶν ἐξῶχον πολιτευτῶν, τοὺς ὁποῖους λατρεύει. Τὴν στιγμὴν τῆς πρὸς τὸν ἀγνωστὴν συστάσεως εὐρίσκειται ἐν Ζακύνθῳ, προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ἀναμειγνύεται χωρὶς νὰ θέλῃ εἰς τὰς τύχας τῆς Νίνας, τῆς συμπαθοῦς ἡρώιδος τοῦ δράματος. Ὡς πρὸς τὴν ἀποσπασμένην σκηνήν, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ σημειώσω ὅτι δὲν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου πλᾶσμα τῆς φαντασίας μου, ἀλλὰ στηρίζεται ἐπὶ ἀνεκδότου κυκλοφοροῦντος ἐν φιλοσκόμμονι πνεύματι παρὰ τῷ λαῷ. Γ. Δ. Ε.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΓΕΩΡΓΗ

Ἐπεισόδιον ἐξ ἀνεκδότου μυθιστορίας.

Ἡ ἀρύπνισις τοῦ φίλου μας Γεωργίου Παπανικολοπούλου συνέπεσεν ἀκριβῶς μετὰ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν.

Ἐνεκὰ τοῦ καύσωνος, τὸ παράθυρόν του εἶχε μείνει διὰ νυκτὸς ἠνεωγμένον, διὰ τοῦτο πλήρης ἡ ἡμέρα εἰσέβαλλεν ἤδη ἐντὸς τοῦ δωματίου του — κομψοῦ ἀνέτου δωματίου ἐν τῷ Ἐθρικῷ Ξενοδοχείῳ — καὶ κατεδείκνυε τὸν φίλον μας ἐξηπλωμένον κωχελῶς ὑπὸ τὰς σινδόνας τῆς μελανῆς κλίνης, αἰτίνες λεπταὶ καὶ διαφανεῖς διέγραφον τὸ κάτισχνόν του σῶμα. Ἐχασμάτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἔτριβε διὰ τῆς χειρὸς τοῦς οἰδαλέους ὀφθαλμούς. Ἦσθάνετο ποιᾶν τινα καχεξίαν καὶ κόπωσιν καθ' ὅλον του τὸ σῶμα

καὶ ἦτο δυσπρησθημένος ἐκ τῆς προώρου του ἀφυπνίσσεως, διότι δὲν ἐχόρασε τὸν ὕπνον, ὡς ἤλπισε, κατακλιόμενος.

— Τί διάβολο! νὰ πέση κανεὶς στῆς δώδεκα καὶ νὰ σηκωθῆ στῆς πέντε, ἀμὲν αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειά! — ἐσκέφθη μορφάζων καὶ ἐζήτησεν, ἐπανακλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ παραδοθῆ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου. Πλὴν ὁ καθυρὸς ἀπὸ τῆς πρωίας, ὅστις προὐκάλει εἰς ἐξέγερσιν, ἢ θορυβώδης ζωὴ τοῦ Ξενοδοχείου, ἤτις ἤρξατο διαχουμένη ἀνὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας, αἱ ἀραϊκὴ πλὴν διάτοροι φωναὶ τῶν πωλητῶν, οἱ κωδωνίσκοι τῶν αἰγοποιμνίων, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ αὐτῇ ἢ ἐπίμονος ἐπιθυμία τοῦ ὕπνου, ἣτις ἐνίστε ἐπιφέρει τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, πάντα ταῦτα ἐφυγάδευσαν παρασάγγας ὄλους μακρὰν τοῦ κοιτῶνος τὸν φιλήσυχον Μορφέα. Ὁ ἀγχιὸς μας φίλος εἶδεν ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίαζε νὰ ἐπανεύρῃ τὸ ἀπωλεσθὲν καὶ ἀπεράσισε μετ' ὀλίγον ἡρωϊκῶς νὰ ὑποστῆ τὸ πεπρωμένον του.

Ἐπήδησε λοιπὸν δύσθυμος ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἢ μᾶλλον κατῆλθε, (κάμνω δὲ αὐτὴν τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν ρημάτων, διότι ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου γενικῶς, θεωρουμένη ἀπὸ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐγκαταλείπει τις τὴν κλίνην, δύναται νὰ διαιεσθῆ εἰς τρία: Α' εἰς τὴν νεότητα, καθ' ἣν ἀναπηδᾷ τις ἐκ τῆς κλίνης, ὡσεὶ κινούμενος δι' ἐλατηρίου. Β' εἰς τὸ γῆρας, τὸ ἀσθενὲς συνήθως καὶ ἀδύνατον, καθ' ὃ ἐγείρεται τις, τῇ βοήθειᾳ χειρῶν καὶ βρακτιριῶν, ὡς ἐὰν ἐθραύσθη ἢ μηχανῆ ἢ ἐξέλιπεν ἢ κινούσα δύναμις, καὶ Γ' εἰς τὴν μέσσην ἡλικίαν, καθ' ἣν κατέρχεται τις τῆς κλίνης ἡρέμα καὶ κανονικῶς, ὡσεὶ κινούμενος διὰ μηχανισμοῦ ὠρολογίου· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην τάξιν ἀνήκεν ὁ Παπανικολόπουλος, διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι κατῆλθεν, οὐχὶ δ' ἐπήδησε), καὶ ἤρξατο ἐνδύόμενος.

Ὅτε ἠθέλησε νὰ περιβληθῆ τὴν στενήν του περισκελίδα, ὑπέπεσε καὶ πάλιν εἰς λᾶθος, ὅπερ εἶχεν ὀκισθῆ νὰ μὴ διαπραχῆ πλέον. Εἶπον ἄλλαχού ὅτι ὁ Κύριος Γεώργιος πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποβάλλει τὴν προγονικὴν *gousarékella* διὰ νὰ περιβληθῆ τὰ φράγκικα ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρόπος δι' οὗ φορεῖται ἀφ' ἑνὸς ἢ πολυπτυχῶς καὶ βραχεῖα ἐκείνη ἐσθῆς, ἢ εὐκολος, ἢ ἀνετος, ἢ ἐλευθέρως φουστανέλλα, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ δύο συνηνωμένοι σωληνες οἱ στενοὶ καὶ δυσφόρητοι, ἐν οἷς φυλακίζονται τὰ σκέλη, δῆλα δὴ τὸ *partalóni*, δὲν εἶνε ὁ αὐτός, καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ὁ Παπανικολόπουλος δὲν φημιζεται, παρὰ τοῖς γνωρίζουσιν αὐτὸν κατὰ βάθος, ἐπινοήσασθαι, οὐδ' εἶνε ἀπηλλαγμένος ἀφαιρέσεων — ἀφ' οὗ τὸν νοῦν του ὡς γνησίου Ἑλλήνος ἀπορροφᾷ ἢ πολιτικῆ ἣτις ἀγαπᾷ τὴν ἀφαιρέσιν κυρίως καὶ μεταφορικῶς — δι' ὄλους τούτους τοὺς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους ἐδυσκολαίετο πολὺ ὁ ἀτυχῆς κατὰ τὴν ἔνδυσιν, τὰ ἐσύγχιζε, κατ' ἀρχὰς μάλιστα, τὰ ἐθεώρει ἀκατόρθωτα, καὶ οὐχὶ σπανίως ὤφθη περιόρμητος καὶ ἀσθημαίων προσπαθῶν νὰ ἐγώσῃ καὶ

τοὺς δύο πόδας συγχρόνως ἐντὸς τῆς περισκελίδας, κρατῶν ἐντεταμένον καὶ πεφουσιωμένον τὸ κατάρατον ἔνδυμα καὶ ζητῶν — φριζατε! — δι' ἀλμάτων νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς του.

Ἦτο βεβιαῖος τὸ θέμα ἐκ τῶν σπανίων καὶ κωμικωτάτων, οὐδ' ἐστερημένον ἐθολογικοῦ τινος χαρακτηῖρος, ἐνετρώθησαν δὲ κυρίως εἰς τὴν ἡδεῖαν αὐτοῦ θέαν οἱ ὑπηρεταὶ καὶ τινες τῶν παροίκων τοῦ ἐν Ἀθήναις Ξενοδοχείου, εἰς δὲ κατέλυσε ὁ ἥρωϊς μας, ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἀφ' οὗ ὑπέστη τὴν γενναίαν μεταβολήν, καθ' ἣν ἢ μὲν ζωὴ του διὰ τῶν περιηγήσεων ἐγένετο ἀπὸ στενῆς πλατείας, ἢ δὲ περιβολῆ του, διὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἀπὸ πλατείας στενῆς. Τὴν πρώτην λοιπὸν πρωίαν τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς του κρότοι ἐπανειλημμένοι ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν ἐνὸς ὑπηρετοῦ, διερχομένου τὸν διαδρόμον. Ἐνόησεν ἀκροασθεὶς πόθεν προήρχετο ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος θόρυβος, ἐπλησίασε τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου μας καὶ ἔκρουσε δειλῶς τὴν θύραν, νομίζων ἀναγκαίαν τὴν συνδρομήν του. Οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ἐκτὸς νέου κρότου ἐντατικωτέρου. Περιέργος ὁ καλὸς θεράπων, ὑποπτύσας δὲ καὶ τι ἀπρόοπτον, ὤθησεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ διὰ τοῦ ἀνοιγματος ἐπεσκόπησε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πολυταράχου δωματίου. Ἐβεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος εἰς τὸ ἐκπλακτικὸν θέμα. Ὁ Παπανικολόπουλος λευχεῖμων, ἐρυθρὸς, καθυρὸς, ἀσθημαίων, ἀγωνίων, ἐπήδη ὡς αἶξ, ὡς σκίουρος, περὶ τὴν πτωχὴν του περισκελίδα, ἣν προσεπάθει νὰ κρατῆ ἐντεταμένον, καὶ ἣτις ἐχαλαροῦτο μετ' ἐκαστην ἀπόπειραν. Ὁ ἀγών του ἦτο τραγικὸς καὶ κωμικός· ἐν ἄθλιον ἔνδυμα νὰ προξενῆ τοιοῦτον κόπον τῷ λογικῷ ἀνθρώπῳ, δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα· καὶ εἰς ἀνθρώπος νὰ μὴ δύναται νὰ καταβῆ κατὰ τὸ ἔνδυμα δὲν ἦτο μικρότερον — ἐσκέρθη καὶ ὁ ὑπηρετής.

Πλὴν δὲν ἦτο τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὅτι ὑπερέβηκε τὴν ὀξύνοιαν ἐνὸς ὑπηρετοῦ ἦτο ἡ βραχυτέρα ἔννοια, ἢ ζωνηρὰ ἐθολογικὴ χροιά τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης σκηνῆς. Ἐν τῇ πάλῃ τῇ πρωτακούστῳ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἔνδυμα, ἐξεπροσωπεῖτο, ἐλάμβανεν ὑπόστασιν ψηλαφητὴν, ὡστὲ καὶ σάρκα, ἢ ἄλλη ἐκείνη πάλῃ, ἢ ἐν Ἑλλάδι αἰωνία καὶ διηνεκῆς, μεταξὺ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ρεύματος καὶ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια, μεταξὺ τοῦ κατακλύζοντος ὀνημέραι τὴν νεοπαγῆ κοινωνίαν εὐρωπαϊσμοῦ, καὶ τῶν ἀπολοικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν πάππων καὶ πατέρων ἡμῶν. Τὸ ἐν ρεῦμα, τὸ ὄνησιον, τὸ κατακτητικόν, χωροῦν πρὸς τὰ πρόσω ἀνενοχλήτως, καὶ τὸ ἄλλο ρεῦμα τὸ ὑποχωροῦν, τὸ ἠτῶμενον καὶ ταπεινούμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατριδί, ἀποστρεφόμενον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ὁ Ἰορδάνης πρὸ τοῦ Χριστοῦ, συνητῶντο παρὰ προσδοκίαν ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου δωματίου, ὑπὸ τὸν τύπον ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ μιᾶς περισκελίδας, καὶ ἐπαλαίον, ἐπαλαίον πρῶτον ἡρέμα, εἶτα ζωνηρότερον, κατόπιν μανιωδῶς, καὶ τέλος... εἰς νίκην τοῦ Εὐρωπαϊσμοῦ. Ὅπως κατέληξεν

ἐν μέρει, οὕτω θὰ καταλήξῃ καὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἢ πάλῃ. Ἡ Δύσις θὰ φωτίσῃ τὴν Ἀνατολήν. Ἄν τοῦτο ἦνε παρὰ φύσιν, ἂν τοῦτο ἦνε ἀσύμφορον — ἄλλοις ἀποκείται ἢ ἄγονος ἤδη καὶ ἀνωφελῆς συζήτησις.

Ὁ κρότος τῶν πηδημάτων συνεκάλεσε παρὰ τὴν ἡμηνεωγμένην θύραν καὶ τινὰς τῶν παροίκων καὶ δύο-τρεις ἀκόμη ὑπηρετῶν. Μόλις συνεῖχον τοὺς γέλωτας, φοβούμενοι τὴν ἀπώλειαν τοῦ πρωτοφανοῦς θαύματος καὶ ἀπείναντες ἐναγωνίως τὸ τέλος τῆς ἀνηκούστου σκηνῆς.

— Σὺν ἡμῖν αὐτοῦ δᾷ, θὰ μποῦμε καὶ ἡμεῖς στὴν Πόλι! παρατήρησεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν.

Τέλος πάντων τὸ θέμα ἔληξεν, εἰσελθόντος κατὰ τὸ ἑκατοστὸν ἴσως ἄλμα τοῦ δεξιῦ μόνον ποδὸς ἐντὸς ἐνὸς τῶν σωλήνων. Ἀκτὶς φρονήσεως καὶ χαρῆς ἐφώτισε τὸν ἐσκοτισμένον νοῦν τοῦ φίλου μας καὶ ἀπεράσισε νὰ περιβληθῆ τὸν ἕτερον, τῇ βοήθειᾳ τῶν χειρῶν. Ὅταν ἐστράφη αἰφνης ἵνα καθῆσθαι καὶ εἶδε τὰ ζεῦγη ἐκεῖνα τῶν ὀμμάτων προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὰς φυσιολογικὰς ἐκείνας τὰς θυμῆρας... οὐδεὶς πρέστη μάρτυς τῆς ἀμνηστίας του, διότι πάντες ἔκριναν καλὸν νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν δρομαῖοι, ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ ὀυμαγδοῦ.

— Ὡ Ἀθηναί! τί εἶδα καὶ τί μου μέλλει ἀκόμη νὰ ἴδω εἰς τὸ ἱστορικὸν σας Ἄστυ! ἀνέκραξε φεύγων νεαρός τις κύριος καὶ συνοψίζων τὰ σχόλια τῶν θεατῶν.

Εἰς τοιοῦτον παραπτῶμα, τὸ ὅποῖον ὠρκίσθη νὰ μὴ διαπραχῆ πλέον, ἀφ' οὗτου κατὰ τινὰ πάλῃ ἐσχίσθη, πρὶν ὑποχωρήσει κεινοουργῆς τις περισκελὶς, ἐκινδύνευσε νὰ ὑποπέσῃ τὴν πρωίαν ταύτην ὁ φίλος μας καὶ ἐν Ζακύνθῳ. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν συνῆλθε τῆς ἀφαιρέσεώς του ἐγκλίως καὶ ἀπέτρεξε τοῦ ἐγκλήματος, καθ' ἣν στιγμὴν συνεσπειροῦτο, ἔπερνε *ráto*, ὅπως διαπραχῆ τὸ πρῶτον πηδημα. Καὶ εἶπον εὐτυχῶς δι' αὐτὸν, διότι ἡ Ζάκυνθος δὲν ὀμοιάζει ποσῶς τὰς Ἀθήνας· ὅτι διῆλθεν ἐδῶ σχεδὸν ἀπαρατήρητον, ἐκεῖ ἡμῖς μόνον ἐὰν τὸ ἐβλεπεν ὀφθαλμός, θὰ διεσκληπιζέτο ἐν ἀκαρεῖ πανταχοῦ, καὶ θὰ διέτρεχεν, ὀλοῦν καλλωπιζόμενον καὶ αὐξάνον, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν πόλιν, οὐδεὶς δὲ γινώσκει ἐν, κατὰ πάσῃν ἐξοδῶν τοῦ Παπανικολοπούλου, δὲν θὰ ἐβλεπεν ἐκυτὸν ὁ φίλος μας μεταβαλλόμενον εἰς κομήτην, ὡς ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ πλήθους καγχάζοντος καὶ ἀλαλάζοντος, ἣτις θὰ τὸν ἠκολούθει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ὡς ἄξιο-περιεργόν τι φαινόμενον.

(1886)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρη, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα . . . λ. 50 (55).
Ὁ Γουερνάν, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα . . . λ. 50 (55).